

وَمَا أُبْرِيءُ نَفْسِي

وَمَا أُبْرِيءُ نَفْسِي ۚ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي ۗ إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ

و من (خودستایی نکرده و) نفس خویش را از عیب و تقصیر مبرا نمی‌دانم، زیرا نفس اماره انسان را به کارهای زشت و ناروا سخت و می‌دارد جز آنکه خدای من رحم کند، که خدای من بسیار آمرزنده و مهربان است